

המערכת

לרבי הרי"צ לא עלתה אפילו מחשבת חוץ
ש"אמריקה שונה". בכח של מנהיג ישראל הראה כי
גם כאשר "לבי כואב במאוד" יש לקרוא את
המגילה בשם ומלכות, ולפרוץ את כל המחסומים
והעיכובים באשד אדיר היוצא מבית ה'

ש"אמריקה שונה". בכח של מנהיג ישראל הראה כי גם
כאשר "לבי כואב במאוד" יש לקרוא את המגילה בשם
ומלכות, ולפרוץ את כל המחסומים והעיכובים באשד
אדיר היוצא מבית ה'.

בלילה ההוא נדדה שנת המלך. שנת מלכו של עולם.
החושך והגזירה עטפו את כל היקום. עם ישראל נתון
בצרה שלא הייתה כמוה ואחריה לא קמה. דממת לילה
המרעידה אף את ליבו של גיבור שבגיבורים שלטה בחלל.
ואז נשלף ספר הזכרונות, וימצא כתוב.

יקיצה באמצע הלילה, עם זכרון עצמי ופנימי שאין
יכול לו. "מעיי הומים עליהם", על קול הגדיים הרכים
שאמרו למרדכי "איתך אנו בין לחיים ובין למות".

המצב עכשיו, מה לעשות, מזכיר מאוד את
הסיטואציה הזו. "בלילה ההוא" מסביר הרבי, הוא חושך
והעלם כה גדול עד כי לא יודעים שזהו חושך. בפרט זה,
הרי שבעת אנחנו בלילה ההוא-הוא. אז עוד צלצלו
פעמוני האזעקה. מרדכי זעק זעקה גדולה ומרה, ועם
ישראל נכנס לנוהל חירום בכל מקום אשר דבר המלך
ודתו מגיע. כיום, הלב כמו אטום אל מול ההתרחשויות
הרודפות אחת אחרי השניה, בעיניים מזוגגות בזהים
ברצף האירועים – ורק עמוק בלב נותרה עוד נקודה
שמחכה לניצוץ שיודלק.

ומתוך החושך הזה עוד יבקיע האור הגדול והנפלא.
ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם, ויד
החסידיים תהיה על העליונה, וכן תהיה לנו – אורה
ושמחה וששון ויקר.

ונכריז כבר עכשיו: "הלילה ההוא איז ניט אַנדערש"
– גם כעת יתחיל "תוקפו של נס" מהמצב הנוכחי, אותו
נבקע מתוך שמחה רבה ועצומה, שתבטל את כל העניינים
הבלתי רצויים, וברוב שירה וזמרה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ט בע משונה יש לחג הפורים. הוא מקפיד להופיע על
רקע של "אנכי הסתר אסתיר", תמיד בתקופה
מעורפלת ומסובכת, חשוכה ועמוסה בכל תלאות
הגלות למיניהן, מבית ומחוץ. וככה, במצב הזה, כשלאן
שרק מסתכלים רואים את "הלילה ההוא", את ההסתר
הכפול והמכופל – צריך לפתע ללוש מסיכה של שמחה,
לשתות עד דלא ידע, ועוד לצאת ולשמח את כל עם
ישראל, במחנות הצבא ובבתי הרופאים, בגני הילדים
ובבתי האסורים. משימה כלל לא פשוטה.

כמו עורכי-דין המחפשים לכל דבר תקדימים
משפטיים, אפשר לציין כי לפני ששים ואחת שנה היה
הרבי הרי"צ במצב מאוד דומה. ביחד עם נס הצלתו
המופלא מציפריני הנאצים, הייתה הנסיעה לאמריקה
מבחינתו הליכה לגלות בתוך גלות. הוא הכיר טוב מאוד
את האופי האמריקאי שבלשון המעטה לא היה מושג
חייו. הוא אהב את היהודים "מהצד השני של היס".

את כאבו הנורא ביטא במילים ספורות ביומנו:
"ועתה מה? ליובאוויטש שבנויארק, כבד לי לכתוב מזה כי
לבי כואב במאוד".

גם זה היה ימים ספורים לפני פורים, בט' אדר שני
ה'ת"ש. באותו יום דרכה כף רגלו על אדמת ארצות-
הברית – ומיד באותו יום החל את עבודתו להפוך את
אמריקה למקום תורה וחסידות.

בנחישות ובעוצמה עשה את הבלתי-ייאמן. מארץ
קריה וציה בלי מים, הפך אותה למקור המים החיים.
הוא גילה את אור-אין-סוף ב"ארץ האפשרויות הבלתי
מוגבלות". על המהפך שביצע במדינה זו, ניתן לעמוד
מדבריו מספר שנים מאוחר יותר, במעמד קבלת
האזרחות, בו ציטט את דברי אברהם אבינו בהגיעו לארץ
המובטחת: "הלואי יהא חלקי בארץ הזאת", "עתה –
בהשגחה פרטית – מצאתי את המקום הראוי שמשם
תתנהל עבודת הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה –
כאן באמריקה".

לרבי הרי"צ לא עלתה אפילו מחשבת חוץ